

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΥΠΤΟΥΣΗΣ (Λουκ. 13, 10 - 17)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Στεφάνη, στις 7/12/1997)

1. Μην αλλάζεις δρόμο

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο φιλόανθρωπος Θεός που έγινε άνθρωπος για μας, όταν βρισκόταν στη γη έτρεχε από τόπο σε τόπο και από πόλη σε χωριό, για να διδάξει το λαό του και να τον φέρει σε συναίσθηση και σε επίγνωση. Γιατί το χειρότερο κακό είναι, να είναι ο άνθρωπος παρασυρμένος από αυτά που ζει, που βλέπει, που ακούει, από αυτά που τον απασχολούν και να ξεχνάει τον δημιουργό του Θεό. Και εξ' αιτίας των προβλημάτων της επίγειας ζωής, να ξεχνάει την αιώνια μέλλουσα ζωή για την οποία έχουμε προορισθεί μετά από τον αγώνα μας πάνω στη γη.

Βρέθηκε λοιπόν ο Χριστός σε ένα μικρό χωριουδάκι, ημέρα Σάββατο, δηλαδή ημέρα αργίας. Ο κόσμος είχε συναχθεί για την λατρεία του Θεού, στον οίκο του Θεού. Εκεί πήγε και ο Χριστός.

Εκείνο που γινόταν τότε, γίνεται και σήμερα. Να, εμείς όλοι, σήμερα, Κυριακή, ημέρα λατρείας του Θεού, αφιερωμένη στον Κύριό μας Ιησού Χριστό, μαζευτήκαμε στην Εκκλησία, μέσα στο ναό Του, στο σπίτι Του. Για να τον δοξολογήσουμε και να τον παρακαλέσουμε να μη μας αφήνει να φεύγουμε από κοντά του, τόσο πολύ, ώστε να ξεχάσουμε την αιώνια ζωή. Να ξεχάσουμε τον δημιουργό μας, την αγάπη και την χάρη του.

Πόσο ευτυχείς είναι οι άνθρωποι που κάθε Κυριακή έρχονται στην Εκκλησία με συναίσθηση. Που το επιζητούν, που το επιδιώκουν και λαχταρούν να ακούσουν την φωνή του Θεού, τον ήχο της καμπάνας, που μας προσκαλεί να σπεύσουμε κοντά του. Και πόσο άσχημο είναι ο άνθρωπος να ακούει την φωνή του Θεού και αντί να τρέχει κοντά του, να παίρνει άλλο δρόμο, για αλλού και για άλλες υποθέσεις.

2. Κανέναν δεν περιφρονεί ο Θεός

Ανάμεσα στους ανθρώπους που πήγαν να προσκυνήσουν τον Κύριο της δόξης, ήταν και μία γριούλα, μία μεγάλη γυναίκα, που δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια ήταν άρρωστη. Κάτι της είχε συμβεί και η ραχοκοκκαλιά της είχε καμπουριάσει και ήταν σκυμμένη συνεχώς. Έβλεπε μόνο προς τα κάτω. Δεν μπορούσε να σηκώσει την μέση της και το κεφάλι της προς τα άνω. Εμείς όταν θέλουμε να παρακαλέσουμε τον επουράνιο Πατέρα μας, σηκώνουμε τα μάτια μας και κοιτάζουμε προς τα άνω, λέγοντάς του: «Πατέρα μας, σκύψε και συ από το ύψος του θρόνου σου, ρίξε και σε μας μια σπλαγχνική ματιά»

Η γυναίκα αυτή δεν μπορούσε να σηκώσει το κεφάλι της προς τα άνω για να προσευχηθεί. Και οι άνθρωποι θεωρούσαν ότι αυτό είναι κατάρα από τον Θεό, τιμωρία για τις αμαρτίες της. Την κορόιδευαν και την περιφρονούσαν.

Φυσικά, μπορούμε να φανταστούμε ότι βλέποντάς την μερικοί έξυπνοι της εποχής εκείνης, όπως κάνουν και οι έξυπνοι της σημερινής εποχής, θα έλεγαν: «Ε, βέβαια ποιός άλλος να πάει στην Εκκλησία, από αυτό το ταλαίπωρο πλάσματάκι. Ε, καλή είναι η Εκκλησία για κάτι τέτοιες γριούλες»

Για τον Θεό, η γριούλα που δεν την υπολογίζει κανείς, ο άνθρωπος ο ξωφλημένος, το γεροντάκι που δεν μπορεί να κουνήσει τα χέρια του, που δεν μπορεί μιλήσει, που δεν βλέπει, δεν είναι περιφρονημένος. Γιατί για τον Θεό είμαστε όλοι ίσα. Το γεροντάκι που δεν μπορεί να πάρει τα πόδια του ήταν κάποτε λεβέντης. Και η γριούλα όμορφο κορίτσι. Είναι αμαρτία να καταφρονεί κανείς την γριούλα της γειτονιάς, επειδή την βλέπει σε μια κατάσταση αθλιότητας, εξ' αιτίας των γηρατιών. Γιατί χωρίς να το καταλαβαίνει περιφρονεί έτσι την μητέρα του και τον πατέρα του, που μπορεί να φτάσουν στο ίδιο σημείο. Και πάνω απ' όλα περιφρονεί τον Θεό που έτσι τα έφτιαξε, να έχουμε παιδική ηλικία γεμάτη χάρη, να έχουμε νειάτα γεμάτα από ομορφιά, να έχουμε ώριμη ηλικία γεμάτη δράση, αλλά να έχουμε και κάμψη, να έχουμε και γηρατιά. Να έχουμε και φθορά, και κατάπτωση και την διάλυση του θανάτου.

Ερχόμαστε στην Εκκλησία για να προσευχηθούμε και για τους κεκοιμημένους. Γιατί ο φιλόψυχος και φιλόστοργος Πατέρας μας «ο εν ουρανοίς», δεν ξεχνάει κανέναν, ποτέ. Και δεν περιφρονεί κανέναν ποτέ. Ούτε τώρα, ούτε στα γηρατιά του, ούτε στο θάνατό του, ούτε μετά τον θάνατό του. Και γι' αυτό έχουν δικαίωμα οι ιερείς να προσεύχονται υπέρ ζώντων και κεκοιμημένων, ακόμη και για κείνους που δεν έζησαν ευάρεστα στο Θεό επάνω στη γη· και με τις προσευχές των ιερέων να έχουν άνεση και ανάπαυση και χαρά.

3. Ο Λόγος του Χριστού είναι ζωή και ανάσταση

Ο Χριστός έχει πάντοτε τα μάτια του ανοιχτά, για να βλέπει την χαρά αλλά και τον πόνο των ανθρώπων και προπαντός τον πόνο τους. Γιατί ο πονεμένος άνθρωπος χρειάζεται πιο πολύ τη στοργική παρουσία του. Είδε τη γριούλα την πονεμένη τη συμπόνεσε και την φώναξε.

-Έλα κοντά μου.

Η γριούλα κατάλαβε ότι την φωνάζει κείνος που δίδασκε το λαό.

Και πλησίασε σκυμμένη, μη μπορώντας να σηκώσει το κεφάλι της να δει το γλυκό του πρόσωπο. Εκείνος της είπε:

-Γύναι απολέλυσαι από της ασθενείας σου. Σε λύνω από την ασθένεια που σε έχει δεμένη... Θεραπέυσου. Γίνε καλά.

Η γυναίκα αμέσως ανορθώθηκε. Σήκωσε την μέση της, σήκωσε το κεφάλι της και στάθηκε σαν άγαλμα. Γιατί ο λόγος του Χριστού, όπως ήταν δυνατός, τότε που είπε: «γεννηθήτω φως και εγένετο φως», και είπε να γίνει ολόκληρη αυτή η φύση και έγινε, έτσι και όταν θέλει και ο,τι θέλει, ο,τι πει, γίνεται. Γι' αυτό είναι μακάριος ο άνθρωπος που πιστεύει στο Χριστό και πηγαίνει κοντά του και αναζητεί τον λόγο του και θέλει να μάθει τον λόγο του, ξέροντας ότι τα λόγια που είπε τότε, τα λέει και σήμερα. Και ο λόγος του Χριστού είναι ζωή και ανάσταση. Δίνει ζωή σε μας. Και θα μας δώσει ανάσταση μετά τον θάνατό μας.

Μακάριος ο άνθρωπος που ψάχνει το άγιο Ευαγγέλιο και τα περιστατικά της δικής του ζωής, γιατί είναι γεμάτες οι στιγμές της ζωής μας από την παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και από την ενέργειά του την αγαθή και φιλόνητη.

Κάποτε, Μεγάλη Πέμπτη ήταν, έλεγε μια γυναίκα στο σύζυγό της:

-Έλα να πάμε στην Εκκλησία. Σήμερα θα βγάλουν το Σταυρό.

Εκείνος έλεγε:

-Δεν τα καταλαβαίνω εγώ αυτά.

-Έλα του λέει. Δεν καταλαβαίνεις την ωφέλεια και την ευλογία που θα έχεις και μόνο που θα τον κοιτάζεις από μακριά τον Χριστό, το σωτήρα μας;

Τέλος πάντων τον κατάφερε να πάει. Και όταν έβγαλε το Σταυρό ο παπάς και τον έστησε στη μέση της Εκκλησίας και άρχισαν να πηγαίνουν οι άνθρωποι να προσκυνούν, κάρφωσε ο καλός μας αυτός άνθρωπος τα μάτια του στο Χριστό και είδε τα χέρια του και το πρόσωπό του και την πλευρά του να στάζουν αίμα.

Και είπε μέσα του: «Ποιός Κύριε σου έκανε αυτές τις πληγές; Γιατί σου έκαναν αυτές τις πληγές; Ποιά είναι η αιτία;» Και θυμήθηκε ότι αιτία των πληγών του Χριστού είναι οι αμαρτίες μας. «Ω, Χριστέ μου», συνέχισε, «και εγώ φταίω γι' αυτά που υπέφερες εσύ πάνω στο Σταυρό. Γιατί και εγώ αμάρτησα και είμαι ένοχος ενώπιόν σου»

Μετά από λίγο βγήκε ο παπάς και άρχισε να λέει: «Βλέπετε ο Χριστός τι παράδειγμα μας έδωσε; Θυσία έγινε για μας; Εσύ τι θυσία κάνεις για τα παιδιά σου; Τι θυσία κάνεις για τους αδελφούς σου; Τι παράδειγμα δίνεις; Για να γίνουν καλύτεροι, να πάρουν το δρόμο προς τα άνω; Να μην κινδυνεύουν να χάσουν την αιώνια ζωή;»

Και συντετριμένος από αυτά όταν τελείωσε η ακολουθία πήγε στον παπά και του λέει:

-Παπούλη, μπορεί να με εξομολογήσεις αυτή την στιγμή;

Εξομολογήθηκε και μετά είπε στον ιερέα:

-Μετανοώ για όσα έκανα. Υπόσχομαι πως δεν θα τα ξανακάνω ποτέ πια. Και στο εξής θα γίνω καλό παράδειγμα...

Ανάλογη ευκαιρία δίδεται και σε μας κάθε φορά ερχόμαστε στην Εκκλησία και ακούμε τόσα ωραία λόγια. Ω, αν αυτά μούνε όλα μέσα στην ψυχή μας! Αν τα ακούγαμε με το μέσα μυαλό και με την καρδιά μας, τι θα γινόταν αυτή η καρδιά; Πόσο θα γινόταν θερμή. Για τον κόσμο και για τον Θεό. Και πόσο θα γινόμαστε καλύτεροι χριστιανοί.

4. Ο Νομοθέτης Χριστός

Οι άνθρωποι όταν είδαν τη γριούλα να γίνεται καλά, δόξασαν τον Θεό. Αλλά όχι όλοι. Ήταν και μερικοί, με αρχηγό τον αρχισυνάγωγο, που δυσανασχετούσαν. Γιατί έλεγε ο νόμος των Εβραίων, ότι το Σάββατο δεν πρέπει να πηγαίνουμε στους γιατρούς. Αλλά να πηγαίνουμε μόνο τις εργάσιμες μέρες. Και ο αρχισυνάγωγος δεν άντεξε και είπε:

-Τι είναι αυτά τα πράγματα; Για θεραπείες ήρθαμε εδώ, ή για να κάνουμε προσκυνήματα και προσευχές; Σε ιατρείο μεταβάλαμε την Εκκλησία μας;

Του λέει ο Χριστός:

-Βρε υποκριτή, ο νόμος, επιτρέπει το Σάββατο να λύνουμε το γαϊδούρι και τη γελάδα μας, να τα πηγαίνουμε στη βρύση και τα ποτίζουμε. Και αν για τα ζώα επιτρέπει ο Θεός να κοπιάσουμε μέρα αργίας, πού το βρήκατε και λέτε ότι δεν μπορούμε να πούμε μία κουβέντα, για να γίνει καλά ένας άνθρωπος; Εκοπίασα περισσότερο λέγοντας μια κουβέντα, απ' ο,τι κοπιάζεις εσύ να πας το γαϊδούρι σου στη βρύση για να πιεί;

Ακούγοντας εκείνοι αυτά τα λόγια ντροπιάστηκαν γιατί κατάλαβαν ότι είχαν άδικο. Αλλά κατάλαβαν και κάτι σημαντικότερο. Ότι εκείνος που τους μιλούσε, δεν ήταν ένας δούλος υποχρεωμένος να τηρεί τις εντολές. Αλλά ήταν εκείνος που είχε δώσει τις εντολές. Και είχε το δικαίωμα και να τις εξηγήσει όπως ήταν το σωστό τους νόημα και να τις αλλάξει, όταν ήθελε. Γιατί ο Χριστός είναι Εκείνος που είχε δώσει τις εντολές στο Μωυσή. Είναι ο Θεός της δόξης, ο Υιός του Πατέρα μας του επουράνιου. Που ο,τι είπε είναι ζωή.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριό μας Ιησού Χριστό να μας οδηγεί πάντοτε στο καλό.

Και ας τον παρακαλέσουμε να μας φωτίζει να κατανοούμε το λόγο του και να καταλαβαίνουμε τι σημασία έχει η Εκκλησία, τα Μυστήρια και όλα όσα μας είπε, για τη ζωή μας και την ψυχή μας. Αμήν.-